

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV 2000/26/EG**av den 16 maj 2000****om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om ansvarsförsäkring för motorfordon samt om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring)**

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 47.2 och artikel 95 i detta,

med beaktande av kommissionens förslag ⁽¹⁾,

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande ⁽²⁾,

i enlighet med förfarandet i artikel 251 i fördraget ⁽³⁾, mot bakgrund av det gemensamma utkast som godkändes av förlikningskommittén den 7 april 2000, och

av följande skäl:

- (1) För närvarande råder olikheter mellan bestämmelserna i lagar och andra författningar i medlemsstaterna om ansvarsförsäkring för motorfordon och dessa olikheter utgör ett hinder för den fria rörligheten för personer och försäkringstjänster.
- (2) Det är därför nödvändigt att tillnärma dessa bestämmelser för att främja en väl fungerande inre marknad.
- (3) I direktiv 72/166/EEG ⁽⁴⁾ antog rådet bestämmelser om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon och kontroll av att försäkringsplikten fullgörs beträffande sådan ansvarighet.
- (4) Genom direktiv 88/357/EEG ⁽⁵⁾ antog rådet bestämmelser om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring, med bestämmelser avsedda att göra det lättare att effektivt utöva friheten att tillhandahålla tjänster.
- (5) Genom systemet med gröna-kort-byråer säkerställs en oproblematisk skadereglering i den skadelidandes hemland, även i de fall då motparten kommer från ett annat europeiskt land.
- (6) Systemet med gröna-kort-byråer löser inte alla problem för en skadelidande som måste göra sina krav gällande i ett annat land mot en motpart som är bosatt där och ett försäkringsföretag som är auktoriserat där (främmande rättssystem, främmande språk, ett skaderegleringsförfarande som den skadelidande inte är bekant med och ofta en orimligt långdragen skadereglering).

⁽¹⁾ EGT C 343, 13.11.1997, s. 11 och EGT C 171, 18.6.1999, s. 4.

⁽²⁾ EGT C 157, 25.5.1998, s. 6.

⁽³⁾ Europaparlamentets yttrande av den 16 juli 1998 (EGT C 292, 21.9.1998, s. 123), bekräftat den 27 oktober 1999, rådets gemensamma ståndpunkt av den 21 maj 1999 (EGT C 232, 13.8.1999, s. 8) och Europaparlamentets beslut av den 15 december 1999 (ännu ej offentliggjort i EGT). Rådets beslut av den 2 maj 2000 (ännu ej offentliggjort i EGT) och Europaparlamentets beslut av den 16 maj 2000.

⁽⁴⁾ EGT L 103, 2.5.1972, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 84/5/EEG (EGT L 8, 11.1.1984, s. 17).

⁽⁵⁾ EGT L 172, 4.7.1988, s. 1. Direktivet senast ändrat genom direktiv 92/49/EEG (EGT L 228, 11. 8.1992, s. 1).

- (7) Genom sin resolution av den 26 oktober 1995 om skadereglering efter trafikolyckor i annat land än den skadelidandes hemland ⁽¹⁾ tog Europaparlamentet ett initiativ enligt artikel 192 andra stycket i fördraget och uppmanade kommissionen att lägga fram ett förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv för att lösa dessa problem.
- (8) De bestämmelser som infördes genom direktiv 72/166/EEG, 84/5/EEG ⁽²⁾ och 90/232/EEG ⁽³⁾ bör kompletteras för att garantera att skadelidande som drabbas av förlust eller skada till följd av en olycka med motorfordon tillförsäkras likvärdig behandling oavsett var inom gemenskapen olyckorna inträffar. Vid olyckor som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde och som inträffar i en annan stat än den där den skadelidande är bosatt finns det luckor beträffande regleringen av den skadelidandes anspråk.
- (9) Tillämpningen av detta direktiv på olyckor som inträffar i ett tredje land vilket omfattas av gröna-kort-systemet och som drabbar skadelidande bosatta i gemenskapen och rör fordon som är försäkrade och normalt hemmahörande i en medlemsstat innebär inte en utvidgning av den obligatoriska geografiska räckvidden för motorfordonsförsäkring som avses i artikel 3.2 i direktiv 72/166/EEG.
- (10) Detta medför att den skadelidande ges rätt till att rikta anspråk direkt mot den ansvariga partens försäkringsföretag.
- (11) Det kan vara en tillfredsställande lösning att skadelidande som drabbas av förlust eller skada till följd av en olycka med motorfordon som omfattas av detta direktivs tillämpningsområde och som inträffar i en annan stat än den där de är bosatta ges möjlighet att i den medlemsstat där de är bosatta framställa ersättningskrav mot en skaderegleringsrepresentant som utsetts där av den ansvariga partens försäkringsföretag.
- (12) Denna lösning skulle göra det möjligt att handlägga en skada som uppstår utanför den medlemsstat där den skadelidande är bosatt genom ett förfarande som denne är förtrogen med.
- (13) Detta system med skaderegleringsrepresentanter i den medlemsstat där den skadelidande är bosatt påverkar varken den materiella rätt som skall tillämpas i det enskilda fallet eller frågan om domstols behörighet.
- (14) Rätten att rikta anspråk direkt mot försäkringsföretaget för den part som har lidit förlust eller skada är ett logiskt komplement till att sådana representanter utses och förstärker dessutom den rättsliga ställningen för skadelidande i olyckor med motorfordon som inträffar utanför den medlemsstat där den skadelidande är bosatt.
- (15) För att fylla nämnda luckor bör det föreskrivas att den medlemsstat i vilken försäkringsföretaget är auktoriserat kräver att företaget utser skaderegleringsrepresentanter som är bosatta eller etablerade i de andra medlemsstaterna för att samla all information som krävs i samband med ersättningskrav som härrör från denna typ av olyckor och att vidta lämpliga åtgärder för att reglera anspråken på försäkringsföretagets vägnar och för dettas räkning, inbegripet utbetalning av ersättning. Skaderegleringsrepresentanten bör ha tillräcklig befogenhet för att företräda försäkringsföretaget gentemot personer som har lidit skada i samband med sådana olyckor samt för att företräda försäkringsföretaget inför nationella myndigheter och, om så krävs, även inför domstol, i den mån detta är förenligt med bestämmelserna i internationell privaträtt om domstols behörighet.
- (16) Skaderegleringsrepresentantens verksamhet är otillräcklig för att utgöra grund för domstols behörighet i den medlemsstat där den skadelidande är bosatt om detta inte föreskrivs i bestämmelserna i internationell privaträtt om domstols behörighet.

⁽¹⁾ EGT C 308, 20.11.1995, s. 108.

⁽²⁾ Rådets andra direktiv (84/5/EEG) av den 30 december 1983 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om ansvarsförsäkring för motorfordon (EGT L 8, 11.1.1984, s. 17). Direktivet senast ändrat genom direktiv 90/232/EEG (EGT L 129, 19.5.1990, s. 33).

⁽³⁾ Rådets tredje direktiv (90/232/EEG) av den 14 maj 1990 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar och andra författningar om ansvarsförsäkring för motorfordon (EGT L 129, 19.5.1990, s. 33).

- (17) Ett av villkoren för tillträde till och bedrivande av sådan försäkringsverksamhet som omfattas av klass 10 i punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG ⁽¹⁾, utom fraktförarens ansvar, bör vara att försäkringsföretaget utser representanter med ansvar för skaderegleringen. Detta villkor bör därför omfattas av den övergripande officiella auktorisation som beviljas av myndigheterna i den medlemsstat där försäkringsföretaget etablerar sitt huvudkontor, enligt avdelning II i direktiv 92/49/EEG ⁽²⁾. Detta villkor bör gälla även för försäkringsföretag som har sitt huvudkontor utanför gemenskapen men som har fått en auktorisation som ger dem tillträde till att bedriva försäkringsverksamhet i en av gemenskapens medlemsstater. Direktiv 73/239/EEG bör ändras och kompletteras i detta hänseende.
- (18) Utöver att det säkerställs att försäkringsföretaget har en representant i den stat där den skadelidande är bosatt, bör även den skadelidandes särskilda rätt att få sina anspråk reglerade snabbt garanteras. Därför måste det i nationell lag införas lämpliga effektiva och systematiska, ekonomiska eller motsvarande administrativa sanktioner – såsom domstolsföreläggande kombinerat med administrativa böter, regelbunden rapportering till övervakande myndigheter, kontroller på platsen, offentliggörande i den nationella officiella tidningen samt i pressen, tillfälligt förbud för företaget att driva verksamhet (förbud att ingå nya kontrakt under en viss tid), utnämning av en särskild företrädare hos de övervakande myndigheterna med ansvar för att kontrollera att rörelsen drivs i enlighet med försäkringslagstiftningen, indragning av auktorisation att bedriva denna sorts verksamhet, sanktioner mot direktörer och ledning – i de fall då försäkringsföretaget eller dess representant inte uppfyller sin skyldighet att lägga fram ett ersättningsanbud inom rimlig tid. Detta bör inte utesluta användning av andra åtgärder – särskilt i enlighet med tillsynsregler – som kan anses lämpliga. Emellertid är det ett villkor att ansvaret, ersättningen och skadorna inte är tvistiga, så att försäkringsföretaget kan lämna ett motiverat anbud inom den föreskrivna tiden. Det motiverade ersättningsanbudet bör vara skriftligt samt innehålla grunderna för hur ansvar och skador har bedömts.
- (19) Förutom dessa sanktioner är det lämpligt att föreskriva att ränta bör utgå på det ersättningsbelopp som den skadelidande har erbjudits av försäkringsföretaget eller tillerkänts av domstol om anbudet inte har givits inom den föreskrivna tiden. Om medlemsstaterna har gällande nationella regler som omfattar kravet på dröjsmålsränta kan denna bestämmelse överföras genom en hänvisning till dessa regler.
- (20) Skadelidande som drabbas av förlust eller skada till följd av en olycka med motorfordon har ibland svårt att få reda på vilket försäkringsföretag som meddelat ansvarsförsäkring för användning av motorfordon som är inblandade i en olycka.
- (21) I de skadelidandes intresse bör medlemsstaterna inrätta informationscentrum för att se till att sådan information snabbt blir tillgänglig. Dessa informationscentrum bör också förse de skadelidande med information om skaderegleringsrepresentanterna. Det är nödvändigt att dessa centrum samarbetar med varandra och snabbt besvarar förfrågningar om information om skaderegleringsrepresentanter från informationscentrum i andra medlemsstater. Det verkar lämpligt att sådana centra hämtar in information om när försäkringsskyddet faktiskt har slutat gälla, men inte om när det ursprungliga försäkringsavtalet löper ut om avtalet har förlängts därför att det inte sagts upp.
- (22) Särskilda bestämmelser bör fastställas för sådana fordon (till exempel statliga eller militära fordon som är undantagna från skyldigheten att ha ansvarsförsäkring.
- (23) När den skadelidande har ett legitimt intresse av att bli informerad om identiteten hos fordonets ägare som vanligtvis kör fordonet eller den registrerade innehavaren, till exempel om han kan få ersättning endast från dessa personer på grund av att fordonet inte är försäkrat i vederbörlig ordning eller skadan överstiger försäkringsbeloppet, bör denna information också lämnas.

⁽¹⁾ Rådets första direktiv 73/239/EEG av den 24 juli 1973 om samordning av lagar och andra författningar angående rätten att etablera och driva verksamhet med annan direkt försäkring än livförsäkring (EGT L 228, 16.8.1973, s. 3). Direktivet senast ändrat genom direktiv 95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7).

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/49/EEG av den 18 juni 1992 om samordning av lagar och andra författningar som avser annan direkt försäkring än livförsäkring samt om ändring av direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (tredje direktivet om annan direkt försäkring än livförsäkring) (EGT L 228, 11.8.1992, s. 1). Direktivet ändrat genom direktiv 95/26/EG (EGT L 168, 18.7.1995, s. 7).

- (24) Vissa uppgifter som lämnas, till exempel namn på och adress till ägaren eller den som vanligtvis kör fordonet samt försäkringsbrevets nummer eller fordonets registreringsnummer, är personuppgifter i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG av den 24 oktober 1995 om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter⁽¹⁾. Behandlingen av sådana uppgifter som krävs enligt det här direktivet måste därför överensstämja med de nationella åtgärder som vidtas enligt direktiv 95/46/EG. Namn och adress på den som vanligtvis kör fordonet bör endast lämnas ut om detta föreskrivs i nationell lagstiftning.
- (25) Det är nödvändigt att det finns ett skadeersättningsorgan till vilket den skadelidande kan vända sig i fall då försäkringsföretaget inte har utsett en representant eller uppenbarligen förhalar skaderegleringen eller då försäkringsföretaget inte kan identifieras för att säkerställa att den skadelidande inte blir utan den ersättning han har rätt till. Ingripande från skadeersättningsorganet bör begränsas till sällsynta enskilda fall när försäkringsföretaget har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter trots de hotande sanktionernas avhållande effekt.
- (26) Skadeersättningsorganets uppgift skall vara att reglera anspråket på ersättning för förlust eller skada som den skadelidande drabbats av utomlands endast i fall som är möjliga att bedöma objektivt, och därför måste detta organ begränsa sin verksamhet till att kontrollera att skaderegleringsrepresentanten har lämnat ett ersättningsanbud i enlighet med fastställda tidsfrister och förfaranden, utan att vidta en bedömning i sak.
- (27) Juridiska personer som enligt lag övertar den skadelidandes ersättningsanspråk mot den som bär ansvaret för olyckan eller den sistnämndes försäkringsföretag (t.ex. annat försäkringsföretag eller socialförsäkringsorgan) bör inte ha rätt att framställa motsvarande anspråk hos skadeersättningsorganet.
- (28) Skadeersättningsorganet bör ha rätt att överta den skadelidandes ersättningskrav i den utsträckning som organet har betalat ersättning till den skadelidande. För att underlätta för det skadeersättningsorgan som har betalat ersättning i den skadelidandes stat att göra sina krav på försäkringsföretaget gällande när detta företag inte har tillsatt en representant eller uppenbarligen förhalar skaderegleringen, bör detta organ ha rätt att automatiskt få ersättning från motsvarande organ i den stat där försäkringsföretaget är etablerat, i utbyte mot att den skadelidandes ersättningskrav överförs till det sistnämnda organet. Det sistnämnda organet befinner sig i ett bättre läge för att väcka talan om återkrav mot försäkringsföretaget.
- (29) Även om medlemsstaterna får föreskriva att anspråket mot skadeersättningsorganet kan vara subsidiärt, bör den skadelidande inte vara skyldig att framställa anspråk mot den som bär ansvaret för olyckan innan anspråket framställs mot skadeersättningsorganet. Den skadelidandes ställning bör i detta fall vara åtminstone densamma som i samband med anspråk mot garantifonden enligt artikel 1.4 i direktiv 84/5/EEG.
- (30) Detta system kan göras funktionsdugligt genom ett avtal mellan de skadeersättningsorgan som inrättats eller godkänts av medlemsstaterna om deras uppgifter, skyldigheter och ersättningsförfaranden.
- (31) Om det är omöjligt att identifiera försäkringsgivaren för fordonet bör det föreskrivas att den som slutligen skall utge det belopp som betalats ut som ersättning till den skadelidande skall vara den garantifond enligt artikel 1.4 i direktiv 84/5/EEG som finns i den medlemsstat där det icke försäkrade fordon, vars användning orsakat olyckan, är normalt hemmahörande. Om det inte är möjligt att identifiera fordonet måste bestämmelser införas så att den som slutligen skall utge beloppet är den garantifond enligt artikel 1.4 i direktiv 84/5/EEG som finns i den medlemsstat där olyckan skett.

⁽¹⁾ EGT L 281, 23.11.1995, s. 31.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Tillämpningsområde

1. Syftet med detta direktiv är att fastställa särskilda bestämmelser tillämpliga på skadelidande som är berättigade till ersättning för förlust eller skada orsakad av olyckor som inträffar i en annan medlemsstat än den där den skadelidande har sin stadigvarande bostad och som har orsakats genom användning av fordon som är försäkrade och normalt är hemmahörande i en medlemsstat.

Utan att det påverkar tillämpningen av tredje lands lagstiftning om civilrättsligt ansvar och internationell privaträtt skall bestämmelserna i detta direktiv också tillämpas på skadelidande som är bosatta i en medlemsstat och som är berättigade till ersättning för förlust eller skada orsakad av olyckor som inträffar i tredje land vars nationella försäkringsbyråer enligt definitionen i artikel 1.3 i direktiv 72/166/EEG är anslutna till gröna-kort-systemet när sådana olyckor orsakas genom användning av fordon som är försäkrade och normalt hemmahörande i en medlemsstat.

2. Artiklarna 4 och 6 skall gälla endast vid olyckor som har orsakats genom användning av ett fordon som är

- a) försäkrat genom ett etableringsställe i en annan medlemsstat än den där den skadelidande har sin stadigvarande bostad, och
- b) normalt hemmahörande i en annan medlemsstat än den där den skadelidande har sin stadigvarande bostad.

3. Artikel 7 skall även gälla olyckor som orsakas av sådana fordon från tredje land som omfattas av artiklarna 6 och 7 i direktiv 72/166/EEG.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv avses med

- a) *försäkringsföretag*: ett företag som har fått officiell auktorisation enligt artikel 6 eller artikel 23.2 i direktiv 73/239/EEG,
- b) *etableringsställe*: ett försäkringsföretags huvudkontor, agentur eller filial, enligt definitionen i artikel 2 c i direktiv 88/357/EEG,
- c) *fordon*: ett fordon enligt definitionen i artikel 1.1 i direktiv 72/166/EEG,
- d) *skadelidande*: en skadelidande enligt definitionen i artikel 1.2 i direktiv 72/166/EEG,
- e) *den medlemsstat där fordonet är normalt hemmahörande*: det territorium där fordonet är normalt hemmahörande enligt definitionen i artikel 1.4 i direktiv 72/166/EEG.

Artikel 3

Direktanspråk

Varje medlemsstat skall se till att de skadelidande som avses i artikel 1 vid olyckor i den mening som avses i den artikeln har rätt att rikta anspråk direkt mot det försäkringsföretag som tillhandahåller ansvarsförsäkring för den ansvariga personen.

Artikel 4

Skaderegleringsrepresentanter

1. Varje medlemsstat skall vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att alla försäkringsföretag som täcker de risker som klassificeras i klass 10 under punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, utom fraktförarens ansvar, utser en skaderegleringsrepresentant i varje medlemsstat utom den där de fick sin officiella auktorisation. Skaderegleringsrepresentanten skall ha ansvaret för att handlägga och reglera ersättningsanspråk som uppstår genom olyckor i sådana fall som avses i artikel 1. Skaderegleringsrepresentanten skall vara bosatt eller etablerad i den medlemsstat där han är utsedd.

2. Valet av skaderegleringsrepresentanter skall överlåtas till försäkringsbolaget. Medlemsstaterna får inte inskränka denna valmöjlighet.
3. Skaderegleringsrepresentanten kan arbeta för ett eller flera försäkringsbolag.
4. Skaderegleringsrepresentanten skall vid sådana ersättningsanspråk samla in all nödvändig information med anknytning till regleringen av anspråken och vidta nödvändiga åtgärder för att förhandla fram en reglering av anspråken. Kravet på att en skaderegleringsrepresentant skall utses skall inte frånta den skadelidande eller dennes försäkringsföretag rätten att väcka talan direkt mot den som har orsakat olyckan eller dennes försäkringsföretag.
5. Skaderegleringsrepresentanterna skall ha tillräckliga befogenheter för att företräda försäkringsföretaget gentemot skadelidande i sådana fall som avses i artikel 1 och för att tillmötesgå deras anspråk till fullo. De måste kunna behandla ärendet på det eller de språk som är officiella i den medlemsstat där den skadelidande har sin stadigvarande bostad.
6. Medlemsstaterna skall föreskriva en skyldighet som, åtföljd av lämpliga effektiva och systematiska, ekonomiska eller motsvarande administrativa sanktioner, innebär att, inom tre månader från den dag när den skadelidande framställde sitt ersättningsanspråk antingen direkt till försäkringsföretaget för den som har orsakat olyckan eller till dess skaderegleringsrepresentant,
  - a) försäkringsföretaget för den som har orsakat olyckan eller detta företags skaderegleringsrepresentant är skyldig att lämna ett motiverat ersättningsanbud i sådana fall då ansvaret inte bestrids och skadeersättningen har beräknats, eller
  - b) det försäkringsföretag som ersättningsanspråket ställts till eller detta företags skaderegleringsrepresentant är skyldig att lämna ett motiverat svar på vad som anförts i anspråket i sådana fall då ansvaret bestrids eller inte klart har fastställts eller skadeersättningen inte har beräknats fullständigt.

Medlemsstaterna skall anta bestämmelser som säkerställer att ränta utgår på det ersättningsbelopp som den skadelidande erbjuds av försäkringsföretaget eller tillerkänns av domstol, om inget anbud lämnats inom tremånadersfristen.

7. Kommissionen skall rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av punkt 4 första stycket, samt om hur verkkningsfull nämnda bestämmelse är och om överensstämmelsen mellan nationella sanktionsbestämmelser, före den 20 januari 2006 samt skall vid behov lämna förslag.
8. Att en skaderegleringsrepresentant utses skall inte i sig innebära öppnandet av en filial i den mening som avses i artikel 1 b i direktiv 92/49/EEG, och skaderegleringsrepresentanten skall inte betraktas som ett etableringsställe i den mening som avses i artikel 2 c i direktiv 88/357/EEG och inte heller som en etablering i den mening som avses i Brysselkonventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område⁽¹⁾.

Artikel 5

Informationscentrum

1. För att bereda den skadelidande möjlighet att begära ersättning, skall varje medlemsstat inrätta eller godkänna ett informationscentrum, som skall vara ansvarigt för att
  - a) föra ett register över
    1. registreringsnummer för motorfordon som är normalt hemmahörande inom den ifrågasvarande statens territorium,
    2. i) nummer på de försäkringsbrev som omfattar användningen av sådana fordon i riskklass 10 under punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, utom fraktförarens ansvar, samt då försäkringsbrevets giltighetstid har löpt ut även vid vilken tidpunkt försäkringsskyddet slutade gälla,
ii) numret på det gröna kortet eller gränsförsäkringen om fordonet omfattas av något sådant dokument, om fordonet omfattas av undantag enligt artikel 4 b i direktiv 72/166/EEG,

⁽¹⁾ EGT C 27, 26.1.1998, s. 1 (konsoliderad version).

3. försäkringsföretag som tillhandahåller ansvarsförsäkring för användningen av fordon för de risker som klassificeras i klass 10 under punkt A i bilagan till direktiv 73/239/EEG, utom fraktförarens ansvar, och de skaderegleringsrepresentanter som försäkringsföretaget har utsett i enlighet med artikel 4 och vars namn skall meddelas informationscentrumet i enlighet med punkt 2 i den här artikeln.
4. listan över de fordon som i varje medlemsstat har undantagits från skyldigheten att omfattas av ansvarsförsäkring enligt bestämmelserna i artikel 4 a och 4 b i direktiv 72/166/EEG,
5. när det gäller de fordon som avses i punkt 4
  - i) namnet på den myndighet eller det organ som utses enligt artikel 4 a andra stycket i direktiv 72/166/EEG att svara för ersättning till skadelidande i fall när förfarandet i artikel 2.2 första strecksatsen i direktiv 72/166/EEG inte är tillämpligt, om fordonet omfattas av undantaget enligt artikel 4 a i direktiv 72/166/EEG,
  - ii) namnet på det organ som täcker fordonet i den medlemsstat där det är normalt hemmahörande, om fordonet omfattas av undantaget enligt artikel 4 b i direktiv 72/166/EEG.
- b) eller samordna sammanställningen och spridningen av dessa uppgifter samt
- c) hjälpa behöriga personer att erhålla den information som omnämns i a 1–5.

Den information som avses i a 1–3 skall arkiveras i sju år efter det att fordonet har upphört att vara registrerat eller försäkringsavtalet har upphört att gälla.

2. Försäkringsföretag som avses i punkt 1 a 3 skall meddela informationscentrumen i samtliga medlemsstaters namn och adress på den skaderegleringsrepresentant som de har utsett i varje medlemsstat i enlighet med artikel 4.
3. Medlemsstaterna skall se till att den skadelidande har rätt att under sju år efter olyckan från informationscentrumet i den stat där han är bosatt, den medlemsstat där fordonet är normalt hemmahörande eller den medlemsstat där olyckan inträffade utan dröjsmål få följande information:
  - a) Försäkringsföretagets namn och adress.
  - b) Försäkringsbrevets nummer.
  - c) Namn och adress på försäkringsföretagets skaderegleringsrepresentant i den stat där den skadelidande har sin stadigvarande bostad.

Informationscentrumen skall samarbeta med varandra.

4. Informationscentrumet skall ge den skadelidande namn och adress på fordonets ägare eller den som vanligtvis kör fordonet eller den registrerade innehavaren om den skadelidande har ett legitimt intresse av att få denna information. För att kunna uppfylla denna bestämmelse skall informationscentrumet särskilt vända sig till
  - a) försäkringsföretaget, eller
  - b) fordonsregistret.

Om fordonet omfattas av undantaget enligt artikel 4 a i direktiv 72/166/EEG skall informationscentrumet meddela den skadelidande namnet på den myndighet eller det organ som enligt artikel 4 a andra stycket i det direktivet har utsetts att svara för ersättning till skadelidande i fall då förfarandet i artikel 2.2 första strecksatsen i direktiv 72/166/EEG inte är tillämpligt.

Om fordonet omfattas av undantaget enligt artikel 4 b i direktiv 72/166/EEG skall informationscentrumet meddela den skadelidande namnet på det organ som täcker fordonet i det land där det är normalt hemmahörande.

5. De personuppgifter som framkommer till följd av föregående punkter skall behandlas i enlighet med sådana nationella bestämmelser som antagits enligt direktiv 95/46/EG.

Artikel 6

Skadeersättningsorgan

1. Varje medlemsstat skall inrätta eller godkänna ett skadeersättningsorgan som skall ha ansvaret för att ersätta skadelidande i sådana fall som avses i artikel 1.

Sådana skadelidande får kräva ersättning från skadeersättningsorganet i den medlemsstat där de har sin stadigvarande bostad

- a) om försäkringsföretaget eller dess skaderegleringsrepresentant, inom tre månader från det datum då den skadelidande framförde sitt ersättningsanspråk till försäkringsföretaget för det fordon vars användning orsakade olyckan eller till dess skaderegleringsrepresentant, inte har lämnat ett motiverat svar på vad som anges i ersättningsanspråket, eller
- b) om försäkringsföretaget har underlåtit att utse en skaderegleringsrepresentant i den stat i vilken den skadelidande har sin stadigvarande bostad i enlighet med artikel 4.1. I detta fall får skadelidande inte framföra ersättningsanspråk till skadeersättningsorganet, om de har framfört ett ersättningsanspråk direkt till försäkringsföretaget för det fordon vars användning orsakade olyckan och om de har mottagit ett motiverat svar inom tre månader efter det att de framförde anspråket.

Skadelidande får dock inte framföra ersättningsanspråk till skadeersättningsorganet, om de har vidtagit rättsliga åtgärder direkt mot försäkringsföretaget.

Skadeersättningsorganet skall ingripa inom två månader från den dag då den skadelidande framför sitt ersättningsanspråk till organet men skall avbryta vidtagna åtgärder om försäkringsföretaget eller dess skaderegleringsrepresentant senare har lämnat ett motiverat svar på ersättningsanspråket.

Skadeersättningsorganet skall omedelbart underrätta

- a) försäkringsföretaget för det fordon vars användning har orsakat olyckan eller skaderegleringsrepresentanten,
- b) skadeersättningsorganet i den medlemsstat där det försäkringsföretag som har utfärdat försäkringsbrevet är etablerat,
- c) den som orsakade olyckan, om denne är känd,

om att det har mottagit ett ersättningsanspråk från den skadelidande och att det kommer att svara på anspråket inom två månader från det att detta framfördes.

Denna bestämmelse skall inte påverka medlemsstaternas rätt att anse ersättning från detta organ som subsidiär eller ej och inte heller rätten att införa regler om skadereglering mellan detta organ och den person eller de personer som har orsakat olyckan och andra försäkringsföretag eller socialförsäkringsorgan som skall ersätta den skadelidande med avseende på samma olycka. Medlemsstaterna får dock inte tillåta att organet som villkor för betalning av ersättning ställer andra krav än dem som anges i detta direktiv, bland annat krav på att den skadelidande kan visa att den som är ansvarig inte har förmåga eller vägrar att betala.

2. Det skadeersättningsorgan som har betalat ut ersättning till den skadelidande i den medlemsstat där denne har sin stadigvarande bostad skall ha rätt att av skadeersättningsorganet i den medlemsstat där det försäkringsföretag som har utfärdat försäkringsbrevet är etablerat, kräva ersättning för det belopp som har betalats ut som ersättning.

Det senare organet skall sedan överta den skadelidandes rättigheter mot den person som har orsakat olyckan eller dennes försäkringsföretag om skadeersättningsorganet i den medlemsstat där den skadelidande har sin stadigvarande bostad har ersatt denne för förlusten eller skadan. Varje medlemsstat är skyldig att erkänna detta övertagande av rättigheter i enlighet med vad som har fastställts i någon annan medlemsstat.

3. Denna artikel skall börja gälla

- a) efter det att ett avtal ingåtts mellan de skadeersättningsorgan som har inrättats eller godkänts av medlemsstaterna om deras uppgifter, skyldigheter och ersättningsförfaranden,
- b) från och med den dag som kommissionen fastställer efter det att den i nära samarbete med medlemsstaterna har förvissat sig om att ett sådant avtal ingåtts.

Kommissionen skall före den 20 juli 2005 rapportera till Europaparlamentet och rådet om genomförandet av denna artikel och hur verkningfull den är och vid behov lägga fram förslag.

Artikel 7

Om det inte är möjligt att identifiera fordonet eller om det inom två månader efter olyckan är omöjligt att identifiera försäkringsföretaget, kan den skadelidande ansöka om ersättning hos skadeersättningsorganet i den medlemsstat där han har sin stadigvarande bostad. Ersättningen skall lämnas i enlighet med artikel 1 i direktiv 84/5/EEG. Skadeersättningsorganet skall därefter, i enlighet med de villkor som anges i artikel 6.2 i det här direktivet, ha ett ersättningsanspråk

- a) i de fall då försäkringsföretaget inte kan identifieras, mot den garantifond som har inrättats i enlighet med artikel 1.4 i direktiv 84/5/EEG i den medlemsstat där fordonet är normalt hemmahörande,
- b) i de fall då det rör sig om ett oidentifierat fordon, mot garantifonden i den medlemsstat där olyckan inträffade,
- c) i de fall då det rör sig om ett fordon från tredje land, mot garantifonden i den stat där olyckan inträffade.

Artikel 8

Direktiv 73/239/EEG skall ändras enligt följande:

- a) I artikel 8.1 skall följande punkt läggas till:

"f) meddela namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som utses i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som skall täckas klassificeras i klass 10 under punkt A i bilagan, utom fraktförarens ansvar."

- b) I artikel 23.2 skall följande punkt läggas till:

"h) Det meddelar namn och adress på de skaderegleringsrepresentanter som utses i varje medlemsstat utom i den medlemsstat där auktorisationen söks, om de risker som skall täckas klassificeras i klass 10 under punkt A i bilagan, utom fraktförarens ansvar."

Artikel 9

Direktiv 88/357/EEG skall ändras på följande sätt:

- I artikel 12a.4 skall följande punkt läggas till:

"Om försäkringsföretaget inte har utsett någon representant får medlemsstaterna godkänna att den skaderegleringsrepresentant som har utsetts enligt artikel 4 i direktiv 2000/26/EG (*) utför de uppgifter som åligger den representant som skall utses enligt denna punkt.

(*) Europaparlamentets och rådets direktiv 2000/26/EG av den 16 maj 2000 om tillnärmning av medlemsstaternas lagar om ansvarsförsäkring för motorfordon samt om ändring av rådets direktiv 73/239/EEG och 88/357/EEG (EGT L 181, 20.7.2000, s. 65)."

Artikel 10

Överföring

1. Medlemsstaterna skall anta och offentliggöra de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 20 juli 2002. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

De skall tillämpa dessa bestämmelser senast den 20 januari 2003.

2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

3. Utan att det påverkar punkt 1 skall medlemsstaterna inrätta eller godkänna skadeersättningsorganet enligt artikel 6.1 före den 20 januari 2002. Om skadeersättningsorganen inte har ingått ett avtal enligt artikel 6.3 före den 20 juli 2002 skall kommissionen föreslå åtgärder avsedda att säkerställa att bestämmelserna i artiklarna 6 och 7 kan börja gälla före den 20 januari 2003.

4. Medlemsstaterna får i enlighet med fördraget behålla eller sätta i kraft bestämmelser som är mer förmånliga för den skadelidande parten än de bestämmelser som är nödvändiga för att följa detta direktiv.
5. Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom de områden som omfattas av detta direktiv.

Artikel 11

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft samma dag som det offentliggörs i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning*.

Artikel 12

Sanktioner

Medlemsstaterna skall fastställa sanktioner för överträdelse av de nationella bestämmelser som de antar för att överföra detta direktiv och därvid vidta alla åtgärder som är nödvändiga för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna skall vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Medlemsstaterna skall senast den 20 juli 2002 underrätta kommissionen om dessa bestämmelser, och eventuella senare ändringar av dessa så snart som möjligt.

Artikel 13

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den 16 maj 2000.

På Europaparlamentets vägnar

Nicole FONTAINE

Ordförande

På rådets vägnar

Manuel CARRILHO

Ordförande
